

Flyve Posten.

Nº. 17.

Tirsdagen den 21de Januar.

1845.

Det Kongelige Theater.

Faften opføres:

Stormen paa Kjøbenhavn,

Opera i 5 Aeter af Hr. Th. Overstou, Musiken componeret af Hr. Rung.

Personerne:

Carl X., Gustav, Konge af Sverrig . . .	Hr. Albrecht.	Jørgen Seidelin.)	theologiske Studenter	Hr. Faaborg.
Fabian Jersen, svensk Oberst . . .	— Schram.	Anders Bording.)	En Borger . . .	Hr. Phister.
Ebba, hans Datter . . .	Ifr. Nanhau.	En Borger . . .	— Schwarzen.	
Peer Sparre, svensk Oberst . . .	Hr. Schneider.	2 Pager, adelige Damer, Officerer, Studenter, Borgere, Soldater og Almoe i Kjøbenhavn, Balsbyepiger, svenske Officerer		
Hans Schack, Rigsråd, Generalleutnant og Commandant i Kjøbenhavn . . .	— Herslev.	og Soldater.		
Ida Koch, hans Myndling . . .	Md. Rung.			

Handlingen foregaar den 10de og 11te Februar 1659, i og ved Kjøbenhavn.

Forestillingen er forbi omtrent Kl. 9½.

Grundringsliste.

Exlorama af Paris, paa Glacieholm udensor Vesterport, er aabent fra Kl. 8 Form. til Kl. 8 Aften.
Gauthiers Menagerie, Kongens Nytorv Nr. 5, aabent fra Kl. 10 Form. til Kl. 8 Aften.
J. v. Dinters Menagerie, Vesterbro Nr. 76, aabent fra Kl. 9 Form. til Kl. 8 Aften.

Den evige Jode.

(Fortsat.)

„Det er ikke Alt,” — vedblev Morok.
„Endnu Mere?”
„Taget over dette Skur er ikke langt fra Jorden . . . Det vil være let at stige op igjenom Loftslugen . . . Natten er bælmerk . . . og isedesfor at vende tilbage gennem Doren . . .”

„Skal jeg gaae ind gennem Lugen?”
„Ja, og saa sagte som muligt.”
„Skal skee.”
Kæmpen gifte. Nogle Minutter efter forlod Morok Skuret med sit røde Teppe og begav sig til den lille Stald, hvor Munter stod bunden. Doren var kun løseligt tillukket med en Hvirvel. Ved Synet af den Fremmede soer Gnas los paa Propheten; men dens Vænder modte Jernstinnerne, og uden at belymre sig om dens raseende Bid greb Morok Hesten ved Grimen, indhyllede dens Hoved i det røde Teppe, for at hindre den i at see og lugte, trak den ud af

Stalden og lod den gaae ind i Skuret, hvis Dor han lufkede i efter sig.

Ellevte Capitel.

Ovrrasselsen.

Esterat have læst det ovenanførte Brudstykke af deres Faders Dagbog, sad de to unge Piger i flere Minutter og betragtede de af Linden guulnede Blade med en tungstig, esterstensom Mine.

Dagobert havde ogsaa fordybet sig i sine egne tanker; han tenkte paa sin Son og sin Kone, som han ikke havde set saa længe, og som snart skulle hvile i hans trofaste Havn. Skildringen af den Bjergrig, hvori General Simen havde spillet en saa hæderlig Rolle, havde etter opslammet hans gamle krigerske Hænd; han fortrod næsten, at han ikke havde funnet ledsgage ham.

Soldaten var den Første, der brod Tausheben; han tog Bladene fra Blanche, foldede dem omhyggeligt sammen, gjemte dem i Lommen og udbrød —

„Frisk Mod, mine Barn! . . . De seer,

hvilken dygtig Fader De har . . . tank herest blot paa den Glæde at omfatne ham i Paris . . . og lad aldrig den brave Drengs Navn gaae Dem af Glemme, hvem De vil faae at takke for denne Glæde; for havde han ikke været, var Deres Fader bleven et Lig Ostindien.

„Han hedder Djalma . . . Det Navn glemme vi aldrig,” — meente Nose — og vi vil bede vor Moder om at vaage over ham som over os . . .”

„Og hvis vor Skytsengel, Gabriel, skulle komme igjen,” — tilsoiede Blanche — „vil vi fortolde ham, at det unge Menneske hedder Djalma . . .”

„Godt, mine Barn! Jeg er overbevist om at De ikke glemmer Noget af hvad Hjertet har Deel i . . . Men for at komme tilbage til den Rejsende, der drog til Siberien for at besøge Deres stakkels Moder . . . Han havde talst med Generalen en Maaneds Tid efter at de Begivenheder fandt Sted, De løste om i Brevet, og Deres Fader betroede ham baade Papirerne og Medaillen i det Vieblik, han var

Nyheder.

Kjøbenhavn, d. 20de Januar.

Theatret. Paa Torsdag debuterer Winslow jun. som Kammertjeneren Kold i Dohleenschlägers „Tordenstjold“. Rollesætningen bliver endel forandret. Saaledes overtager Hr. Pætges Carl v. Spiegelhausens Partie, Hr. Gundersen saae v. Felsens, Ifr. Jorgensen tager igen Deboras og Md. Boye Lisettes Rolle.

Paa Løverdag optredet den svenske Sangerinde Demoselle Bergnehr paa vor Scene. Forst synger hun en Duet af Norma med Hr. Sahlerz, dernest giver hun i Forening med Mad. Rung sidste Act af Operaen Romeo e Giulietta. Samme Aften gives under Hr. Capelmeister Glaesers Anførelse, Ouverturen af Norma og Ouverturen af Romeo e Giulietta.

Med det Forste vil Syngestykket „Den hvide Dame“ opføres paa det kgl. Theater. Man er nu iford med Claverproverne.

Under Indstudering er fortiden: „Kong Renés Datter“. Rollesætningen er: Kong René, Hr. Nielsen; Falanthe, Fru Heiberg; Tristan, Hr. Wiehe; Jaufred, Hr. Walsz; Ebn Jahan, Hr. Kragh; Bertrand, Hr. Rosenskilde; Martha, Md. Nielsen; Almerik, Hr. Pætges.

i Begreb med at give Engländerne en ny Lus-

sing . . . „Men hvad Gayn vil denne Medaille egentlig gøre os, Dagobert?“

„Og disse Ord her udenpaa — hvad mon de betyde?“ — spurgte Rose og trak Medaillen frem af sin Varm —

I
Paris,
St. Françoisgaden
Nr. 3.
skulle I være
om halvandet Aarhundrede
d. 13. Februar
1832.
Beder for mig.

„Ja, mine Born — det betyder, at vi skulle finde os i St. Françoisgaden Nr. 3 den trettende Februar 1832 . . .“

„Men i hvad Hensigt?“
„Sygdommen overraskede Deres stakkels Møber saa uventet, at hun ikke funde fortælle mig det; Alt, hvad jeg ved, er, at hun fik denne Medaille af sine Forældre . . . det var et Slags Reliquie, der i meer end hundrede Aar var gaet i Arv i Famillien.“

— Det er en Skif om Morgenens udenfor Porterne, at de Bogne, som have Accise at erlægge af Varer, maae holde i Næffe indtil Acciseboden, for at den nødvendige Orden kan overholdes, medens andre Bogne have Tilladelse til at kjøre udenom. Denne Regel synes ikke altid at fågtages; idetmindste blev en Bonde, som kjørte med tom Bogi, forleden Dagtvungen af Opsynet, en Betjent og to vægttere, til at holde i Næffen udenfor Besterbro, medens han saae endel andre Bogne kjøre udenom. Dette er en Syndelighed, hvorpaa vi henlede det Offentlige Opmærksomhed.

— I Thorvaldsens Museum hviler Kunstarbejdet mi aldeles; kun Murerne holde ud. Der opføres i denne Tid Varmekanaler, der skulle gjennemløbe alle Gemakker, Gange og Forhaller. Et føleles, stort Baal underholdes i Kjælderen. Museet vindt herved et uendelig stort Fortrin for Mengden af andre Kunstsamlinger, der om Vinteren næsten slet ikke kunne besøges med nogen Mytte og Fornojelse, formedesst Atmosphærens Raahed og Uhyggelighed.

— Hos Beriderne indfandt sig forleden Aften en Hørkæmmerkarl, der indtil da ingenomhøst sig Forestilling havde bivænet. I Galleriet var fuldt, og Karlen, der, ubekjendt med de vedtagne Love, havde noget urigtige Begreber om Ligeberettigelse,

søgte med Magt at gjøre sin Person gjeldende. Man indigneredes over hans Mangl paa Levemaade, og correrede ham det bedste, man funde, med Mund, Albuer og Stoylehæle, uden at det virkede. Karlen blev heftigere, og rev i blind Brede en frugtsommelig Kone ned af Bænk. Konen var alvorlig læderet, og Karlen blev fort i Arrest. Her virkede Tanken paa en muligvis aarlang Fængselsstraf saaledes paa den Ophidsede, at han gik fra Forstanden, og maatte bringes paa Hospitalet. Iførgaars Nat er han død.

(Parh. Av.)

— Det i Farvegaden nedstyrte Baghus tilhører en Brændevinsbrænder Wibe. Man studerer ideligt paa, hvorledes en Ejendom bedst kan forrente sig, stæber derfor i Beiret, sætter een Etage, een Drift paa efter en anden, uden vedbørligt Hensyn til, om den gamle Bygning kan taale den nye Last. For der til at bygge billigt, lader man hygge om Vinteren, da Mørkfolk, overhovedet Haandværksfolk og Haandlangere, ere at faae for halv Pris. Saaledes blive saadanne Ulykker, som den stedfundne, mulige, og sikkert mange andre, der rigtignok mindre falde i Dinene. Et saadant om Vinteren bygget Hus bliver ei tort i en lang Næffe af Aar; man funde paastaae: aldrig, og de ulykkelige Beboere hente sig der ulægelige Ønder, som Febre og Lungebetændelser. Værst

, „Men hvorledes kom vor Fader til den?“

„Den Nat, han blev bragt bort, fastede man Alt, hvad han behovede til Reisen, hulster til bulter ind i Bognen. Blandt disse Sager befandt sig ogsaa en Neisekoffert, der tilhørte Deres Møder og indeholdt den sjæbnesværg Medaille. Generalen fande ikke sende den tilbage, deels fordi han intet paalideligt Bud havde, og deels fordi han ikke vidste, hvor Deres Møder opholdt sig.“

„Og denne Medaille er os saa vigtig?“

„Ja, mine Born; thi i de sidste femten Aar har jeg aldrig set Deres Møder lykkeligere end da hun fik denne Medaille tilbage. „Nu vil mine Borns Skjønne maastee blive ligesaa glimrende som den der havde været ulykkelig,“ — sagde hun til mig i den Fremmedes Paaber med Taarer i Dinene . . .“ Jeg vil bede Gouverneuren om Tilladelse til at bringe dem til Frankrig. Man vil maastee finde, at femten Aars Forviisning og Tabet af min Formue har været Straf nok . . . Hvis man nægter mig det — vil jeg blive her; men man skal idetmindste tillade mig at sende mine Born til

Frankrig, og du skal lesgage dem, min gode Dagobert . . . Det er best, I reise strax; thi der er desværre allerede spillet en lang Tid, og hvis I ikke kom til Paris forend den trettende Februar, vilde denne grusomme Skitsmisse og hele den mosommelige Reise være forgjæres . . .“

„Hvorledes — en eneste Dag . . . ?“

„Kom vi den fjortende istedtsor den tretende, vilde det være for seent, sagde Deres Møder.“

„Og du troer, vi vil være i Paris til rette Tid?“

„Det haaber jeg . . . imidlertid vilde det ikke være afseien — hvis De etter kan holde det ud — at forcere vores Dagmarscher; thi naar vi ikke gør mere end fem Mil om Dagen, selv uden at noget ulykkeligt indtraffer paa Veien, vil vi først komme til Paris i Begyndelsen af Februarmaaned . . . og vi burde dog være der lidt tidligere . . .“

„Men naar vil vi see vor Fader, Dagobert? Han er jo i Østdien og tør ikke vende tilbage til Frankrig, da han er domt til døde . . .“